

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ – PASSAGERS DE LA NUIT

Σκηνοθεσία: Μικαέλ Ερς
Σενάριο: Μοντ Αμελίν, Μαριέτ Ντεζέρ, Μικαέλ Ερς
Ηθοποιοί: Σαρλότ Γκενσμπούρ, Νοέ Αμπιτά, Εμανουέλ Μπεάρ
Φωτογραφία: Σεμπαστιέν Μπιγκιάν
Μοντάζ: Μαριόν Μονιέ
Μουσική: Αντόν Σάνκο
Χώρα: Γαλλία (Εγχρωμη)
Διάρκεια: 111´

Πρώτη προβολή: 7.00 μ.μ.
Δεύτερη προβολή: 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις:
 1Berlin International Film Festival 2022, Υποψήφιο για Χρυσή Αρκτο
 Love is Folly International Film Festival, Bulgaria 2022, Υποψήφιο για Χρυσή Αφροδίτη
 Valladolid International Film Festival 2022, Βραβείο Σενάριου. Υποψηφιότητα καλύτερης ταινίας

Ρομαντικό, βραδινό, ποιητικό για ευαίσθητες ψυχές όπου μια γυναίκα στα πρόθυρα χρεοκοπίας, με δυο παιδιά και με σύζυγο που τους εγκαταλείπει για μια άλλη γυναίκα, βρίσκει μια θέση στην αγαπημένη της βραδινή ραδιοφωνική εκπομπή—τρυφερό (Δ. Δανίκας).

Δυνατές γυναίκες ηρωίδες και μια μαγνητική Σαρλότ Γκενσμπούρ στη νέα ταινία του σκηνοθέτη του «Amanda», από το Διαγωνιστικό του Βερολίνου.

Το τρυφερό πορτρέτο μιας πραγματικής γυναίκας. Με επίσημη πρεμιέρα στο Φεστιβάλ Βερολίνου και τέσσερα χρόνια μετά το ευαίσθητο, αξιολάτρευτο «Αμάντα», ο Γάλλος σκηνοθέτης γυρίζει πίσω στο '80 και χτίζει από αγάπη το πορτρέτο μιας γυναίκας και μιας χώρας αντιμέτωπων

με τη μεγάλη αλλαγή.

Μια απρόσμενα νοσταλγική και βαθιά συγκινητική ματιά σε μια αγαπημένη, αναλογική εποχή, όπου το ραδιόφωνο και το σινεμά παίζουν το δικό τους πρωταγωνιστικό ρόλο.

Τη βραδιά των εκλογών του 1981, ένας αέρας αλλαγής και ελπίδας πνέει σε όλο το Παρίσι. Όχι όμως για την Ελιζαμπέτ, που ο γάμος της μόλις έχει διαλυθεί και τώρα πρέπει να βρει μια δουλειά για να στηρίξει τον εαυτό της και τα δυο παιδιά της που είναι στην εφηβεία. Βρίσκει θέση σε μια βραδινή ραδιοφωνική εκπομπή, όπου συναντά μια μοναχική κοπέλα, την Ταλούλα, την οποία καλεί στο σπίτι της. Μαζί τους το κορίτσι θα νιώσει τη ζεστασιά μιας οικογένειας για πρώτη φορά, διευρύνοντάς της με έναν μοναδικό τρόπο. αξιδιώτες της Νύχτας είναι ο τίτλος του βραδινού ραδιοφωνικού talk show για μοναχικές καρδιές και μύχιες εξομολογήσεις που αγαπά ιδιαίτερα η Ελιζαμπέτ, μια σαραντάρα που μόλις χώρισε και ζει σε ένα διαμέρισμα με θέα το Σηκουάνα στο 15ο διαμέρισμα του Παρισιού, μαζί με την ενεργητική, ακτιβίστρια κόρη της και τον ασταθή και ευαίσθητο γιό της.

Πιάνοντας δουλειά στην εκπομπή που διευθύνει με αυστηρό επαγγελματισμό αλλά και συμπονετική συγκατάβαση η Βάντα Ντορβάλ (κυριαρχική η Μπεάρ), και περιμαζεύοντας από το ραδιοφωνικό στούντιο, ως άλλο πνεύμα χαμένο στα ερτζιανά, και φιλοξενώντας μια τοξικομανή, η Ελιζαμπέτ βρίσκει διέξοδο από ένα ασφυκτικό περιβάλλον που δεν της ταιριάζει πλέον και πλοηγεί χωρίς περιπολογίες και μητρικές κορόνες τις ανασφάλειες των παιδιών της καθώς και το ρευστό μέλλον μακριά από τον γάμο που την όριζε σχεδόν ολόκληρη την ενήλικη ζωή της δεν βλέπουμε ποτέ τον πρώην σύζυγο και πατέρα. Σ' αυτό το χαμηλόφωνο δράμα χαρακτήρων και ατμόσφαιρας, ο Μίκαελ Χερς ασπάζεται τις ατέλειες στην ανάπτυξη και στη διασταύρωση των διαπροσωπικών σχέσεων και αφήνεται ελεύθερα σε έναν χαλαρό ρυθμό, στον κόκκο θερμών εικόνων

και στο αχνό λυκόφως μιας μεταβατικής περιόδου, με τις υποσχέσεις και τις πιθανότητες να πλανώνται στον ορίζοντα της πόλης του φωτός. Οι Νυχτερινοί Επισκέπτες είναι ταυτόχρονα φόρος τιμής στην ταινία που ο Μπατίας και η νέα φίλη της οικογένειας, Ταλούα (ένας φαντασιακός καταλύτης που μοιάζει να γεννήθηκε μέσα από το σινεμά), βλέπουν κατά λάθος σε μια αίθουσα, την υπέροχη Νύχτα με Πανσέληνο της πρόωρα χαμένης Πασκάλ Οζιέ, ένα δελινό του '84 (καθώς και στο Pont du Nord του Ζακ Ριβέτ που συνέγραψε η Πασκάλ με τη μητέρα της, διάσημη ηθοποιό Μπιλ Οζιέ), μια ωδή στο Παρίσι των ελπιδοφόρων '80s, αφού οι δυο βασικοί χρονικοί σταθμοί της πλοκής αφορούν τις δύο εκλογικές νίκες του Φρανσουά Μιτεράν στην προεδρία της χώρας, το 1981 και το 1988. Επιτέλους, η Σαρλότ Γκενσμπούρκ υποδύεται μια γυναίκα με μεταδοτική ανθρωπιά και απλή θηλυκότητα, συναισθηματικό στοχασμό και ένα μεγάλο ok στα λάθη και την ανασφάλεια ζωγραφισμένο στο εκφραστικό της πρόσωπο. Είναι ζεστή και τρυφερή, αβίαστα γενναϊόδωρη και άκρως γοητευτική, όπως και η ταινία του σκηνοθέτη του Amanda και του This summer feeling που μας πείθει πως η **ουσιαστική αλλαγή δεν έρχεται με θεαματικές ρήξεις αλλά με ένα μακρύ ταξίδι στις στιγμές και στις σιωπές.**

ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ,

Τα 80s ως εποχή αναγέννησης για μια υπερβολικά χαμηλότονη γαλλική ιστορία χειραφέτησης με τρυφερά αισθήματα, νοσταλγία και αναιμική κινηματογραφική διάθεση.

Μητέρα δυο παιδιών αφοσιωμένη στην ανατροφή τους, η Ελιζαμπέτ εγκαταλείπεται από το σύζυγό της. **Ο Μικαέλ Ερς ("Αμάντα") τοποθετεί την αρχή της ιστορίας του τη βραδιά των εκλογών του 1981, όταν η Γαλλία καλωσορίζει τη (σοσιαλιστική) ελπίδα και η ηρωίδα μας χάνει τις δικές της βεβαιότητες.** Κι οι δυο τους, λοιπόν, στέκονται μπροστά σε πρωτόφαντες προκλήσεις, τις οποίες η Ελιζαμπέτ θα βρει σε μια νυχτερινή ραδιοφωνική εκπομπή, στην οποία θα προσληφθεί ως τηλεφωνήτρια, και σε μια μοναχική κοπέλα, την οποία περιθάλπει στίπι της.

Όπως και στην "Αμάντα", στην οθόνη θα εξελιχθεί μια περιπέτεια πολλαπλής ενθλικίωσης, η οποία αγγίζει ακόμα και τη γαλλική κοινωνία, με φόντο τη δεκαετία του '80 ως εποχή αναγέννησης και "οικογενειακής" ενσωμάτωσης. Τα τρυφερά αισθήματα καθοδηγούν τις παλινδρομήσεις των χαρακτήρων, η νοσταλγία κυριαρχεί και ο Ερς παρατηρεί τις λεπτομέρειες που αλλάζουν στο πέρασμα του χρόνου. **Οι τόνοι δεν υψώνονται ποτέ,** όμως, σ' αυτή την υπερβολικά χαμηλότονη ιστορία χειραφέτησης, η κινηματογραφική διάθεση της οποίας παραμένει μέχρι τέλους ρομαντικά αναιμική.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Στο μεταίχμιο της αλλαγής τοποθετεί ο Μικαέλ Ερς τους «Νυχτερινούς Επισκέπτες» του: από τη δεκαετία του '70 σ' αυτή του '80, από τη συντροφικότητα στην απώλεια (και πίσω), από την εξάρτηση στην αυτάρκεια, όμως κι από την αγάπη στη μεγαλύτερη αγάπη, σε μια ταινία που κοιτάζει το πέρασμα του χρόνου και την ανθρώπινη δύναμη με μια ζωισμένη θλίψη αλλά και μια μεταδοτική αισιοδοξία.

Η χρονιά είναι το 1981, η Γαλλία πανηγυρίζει την εκλογή του σοσιαλιστή Φρανσουά Μιτεράν (όπως και η Ελλάδα του ΠΑΣΟΚ), την προοπτική μιας δημοκρατικής, ανθρωπιστικής χώρας. Η Ελιζαμπέτ, όμως, δεν έχει λόγο να χαίρεται. Ο άντρας της την έχει μόλις εγκαταλείψει, έχει δυο παιδιά στην εφηβεία και δεν έχει δουλειά. Η μοναδική σταθερά της μοιάζει να είναι η φωνή της Βάντα στο ραδιόφωνο, στη νυχτερινή εκπομπή της. Εκεί θα βρει η Ελιζαμπέτ δουλειά, εκεί θα γνωρίσει και την «επισκέπτη» Ταλούα, ένα κορίτσι με πνεύμα ελεύθερο, χωρίς ρίξεις και με άγνοια φόβου. Η Ελιζαμπέτ θα πάει και την Ταλούα στην οικογένειά της κι οι τέσσερις τους, τρεις νέοι και μια σφραντάχρονη μόνη γυναίκα, θα προσπαθήσουν, όχι πάντα μ' επιτυχία, να κάνουν το βήμα προς το μέλλον.

Για όσους έχουν δει το «Αμάντα», η νέα ταινία του Μικαέλ Ερς δεν έρχεται ως έκπληξη. Με αυξημένη συναισθηματική νοημοσύνη και μια τρυφερή υπομονή με τους ήρωές του, ο σεναριογράφος-σκηνοθέτης αγκαλιάζει την απώλεια, ακόμα και τα θάνατα, αλλά καταφέρνει, όπως κι η ζωή, να βγάζει από αυτά τα συναισθήματα, αυτές τις μελαγχολικές σχέσεις, ζεστασιά, ειλικρίνεια κι ένα χαμόγελο.

Με επίσημη πρεμιέρα στο Φεστιβάλ Βερολίνου, ο Ερς βυθίζεται στη δεκαετία του '80. Η αισθητική του είναι απλή και τόσο ακριβής (ακόμα και η αίσθηση του κόκκου του φιλμ, η επιλογή των τραγουδιών, ο λέξις, η απορία μπροστά στο άγνωστο, όλα τα στοιχεία που φέρνουν στο νου την «Bella» της Θέλλιας Πετράκη, ή απλώς τις προσωπικές αναμνήσεις αυτής της γενιάς), που η ανασύσταση της εποχής δίνει υπαρξιακό στίγμα στην ταινία, ενώ περνά απαρατήρητη.

Μικρές αναφορές, οι εκλογές συνυφανμένες με μια κατοπινή απογοήτευση, οι «Νύχτες με Πανσέληνο» του Ερίκ Ρομέρ που οι ήρωες βλέπουν και ξαναβλέπουν στο σινεμά, το ίδιο το σινεμά ως τέχνη αλλά και ως χώρος μαγείας και ίασης, η ηθοποιός Πασκάλ Οζιέ που σάρωσε τις γαλλικές οθόνες για λίγα χρόνια πριν φύγει, τόσο νέα και τόσο στενάχωρα, δίνουν πλαίσιο στη Σαρλότ Γκενσμπούρ (πρόσφατα προσκεκλημένη του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης), για μια ερμηνεία εσωτερική και φυσική, γεμάτη με μια χαριτωμένη αδεξιότητα που μεταμορφώνεται, σκηνή προς σκηνή, σε δύναμη.

Οι «Νυχτερινοί Επισκέπτες», με την κομψότητα και τη γλυκύτητά τους, είναι μια ταινία «μικρή», όσο μικρές είναι οι περισσότερες ανθρώπινες ιστορίες, όταν δεν συμβαίνει κάτι συνταρακτικό, αλλά η ζωή ζωγραφίζει τις απρόσμενες διαδρομές της. Χωρίς μελόδραμα, αντίθετα με χιούμορ, με μια πίστη στο εκτόπισμα της γυναίκας, χωρίς να «προσηλυτίζει», με μια ελαφρότητα που κρύβει μέσα της μελαγχολία και συγκίνηση, ο Ερς φτιάχνει το πορτρέτο μιας ηρωίδας και μιας χώρας αντιμετώπων με τη μεγάλη αλλαγή, όχι των κυβερνήσεων, αλλά του χρόνου, γενναϊόδωρα κι αισιόδοξα, μ' έναν τρόπο διακριτικό και πολύτιμο.

ΛΗΔΑ ΓΑΛΑΝΟΥ

Η ταινία έκανε πρεμιέρα στο **Διαγωνιστικό Πρόγραμμα του Φεστιβάλ Βερολίνου**, ενώ έχει προβληθεί και στα Φεστιβάλ Μελβούρνης, Ταϊπέι, Ιερουσαλήμ, Κάρλοβι Βάρι ανάμεσα σε άλλα ενώ μόλις προβλήθηκε στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Λονδίνου. Στην Ελλάδα η ταινία έκανε πρεμιέρα στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης παρουσία της πρωταγωνίστριας Σαρλότ Γκενσμπούργκ.

Γαλλία, 1981, την ιστορική βραδιά της εκλογικής νίκης του Φρανσουά Μιτεράν. Ο κόσμος ξεχύνεται στους δρόμους πανηγυρίζοντας, καθώς πνέει ένας άνεμος αλλαγής και ελπίδας. Η Ελιζαμπέτ, όμως, δεν μπορεί να συμμεριστεί το κλίμα χαράς και ευφορίας. Ο γάμος της έχει λήξει άδοξα και πρέπει να βρει τρόπο να συντηρήσει μόνη της τα δύο της παιδιά. Η δουλειά που πιάνει σε μια νυχτερινή ραδιοφωνική εκπομπή, αλλά και η γνωριμία της με μια βασανισμένη έφηβη, την οποία προσκαλεί να μείνει με την οικογένειά της, θα αλλάξουν σταδιακά την οπτική και τη στάση της. Η ακαταμάχητη Σαρλότ Γκενσμπούρ υποδύεται μια ηρωίδα που παλεύει να βρει τη θέση της σε έναν ρευστό κόσμο και να ανταποκριθεί στις απαιτητικές ευθύνες που έχουν πέσει στους ώμους της. Ένα χαμηλόφωνο και συγκινητικό δράμα από τον Μικαέλ Ερς, που ανατέμνει νοσταλγικά μια ολόκληρη εποχή, παρατηρώντας με τρυφερότητα όλα εκείνα τα μικρά και αδιόρατα που συγκροτούν αυτό που ονομάζουμε ζωή.

MIKHAËL HERS

Γεννήθηκε το 1975 στο Παρίσι, Γαλλία. Είναι Παραγωγός, Σεναριογράφος και Σκηνοθέτης. Έχει κερδίσει 7 Βραβεία και 10 Υποψηφιότητες. **Φιλμογραφία:** Νυχτερινοί επισκέπτες (2022), Αμάντα (2018), Ce sentiment de l'éte (2015), Memory Lane (2010), Montparnasse (2009), Primrose Hill (2007), Charell (2006).